

opusdei.org

Dopis od preláta (duben 2012)

V době svatého týdne rozjímá prelát Opus Dei o ustavení eucharistie. U příležitosti stého výročí prvního přijímání svatého Josemaríi, 23. dubna, máme posílit touhu přijímat tuto svátost každý den s co největší zbožností.

12.04.2012

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a mé syny!

Píšu vám na začátku Svatého týdne. Od slavného vjezdu Ježíše Krista do Jeruzaléma, který slavíme dnes, až do velikonočního vzkříšení oživuje církve v liturgii – ke které se všichni připojujeme – velká tajemství našeho vykoupení. Začněme tedy s hlubokým díkuvzdáním Bohu za tyto velké divy, které uskutečnil v prospěch lidí. A připravme se doprovázet našeho Pána během svatého třídenního, přibližme se k Němu během těch bolestných hodin jeho oběti za nás, abychom byli přítomni také u jeho slavného vyvýšení.

Myšlenka na Kristovu smrt – říká svatý Josemaría – se promění v pozvání, abychom se zcela upřímně věnovali svému všednímu životu a brali vážně víru, kterou vyznáváme. Svatý týden proto nesmí být posvátnou vsuvkou v kontextu života jinak zaměřeného na ryze pozemské zájmy: má být příležitostí k tomu, abychom se ponořili do nezměrné

Boží lásky a mohli ji tak hlásat lidem [1]. Aktivní účast, vědomá a plná lásky, na liturgických obřadech těchto dní se nám nabízí jako nejlepší způsob být s Ježíšem v těchto dlouhých momentech úzkosti a utrpení. Takto se svatý týden nezredukuje na pouhou vzpomínku, protože je rozjímáním Kristova tajemství, které pokračuje v našich duších [2].

Budme hluboce spojeni s celou církví, která na celém světě slaví se zbožností a usebraností tato Boží tajemství. Modleme se zvláště za ty, kdo budou pokřtěni během velikonoční vigilie, a také za všechny ostatní, abychom se během těchto dní, s milostí Ducha svatého, přiblížili více k Bohu, s rozhodností úplně se odevzdat a následovat Krista. *Zanechejme povrchních úvah – nabádal svatý Josemaría –, pronikněme k tomu, co je skutečně důležité. Hleďte, chceme se dostat do*

nebe, jinak se náš život nevyplatí. Do nebe dojdeme, když se budeme věrně řídit Kristovým učením; a věrni budeme, když budeme ustavičně bojovat s překážkami, které se staví proti našemu věčnému štěstí [3].

Ježíš začal svaté třídění shromážděním s apoštoly ve večeradle. *Desiderio desideravi hoc Pascha manducare vobiscum, antequam patiar [4]*; toužebně jsem si přál jíst s vámi tohoto velikonočního beránka, dříve než budu trpět. Tato slova používá svatý Lukáš, když popisuje poslední večeři. V každém slově vidíme nekonečnou lásku Ježíšova Srdce k lidem, živé vědomí, že už přišla jeho *hodina*, okamžik tak dlouho očekávané spásy lidského rodu. **Ježíš vyšel této chvíli vstříc a toužil po ní**, vysvětluje Benedikt XVI. **Ve svém nitru očekával chvíli, v níž se daruje pod způsoby chleba a vína svým učedníkům. Očekával tuto chvíli, která měla být jakousi**

mesiášskou svatbou, proměnou darů země a sjednocením se svými učedníky, aby je přetvořil a zahájil tak transformaci světa. V Ježíšově touze můžeme rozpoznat touhu Boha samého, Jeho lásku k lidem, ke stvoření; lásku čekající; lásku, která očekává moment sjednocení; lásku, která chce přitáhnout lidi k sobě, aby tím splnila touhu samotného tvorstva, které očekává zjevení synů Božích (srov. Řím 8,19) [5].

Jak nemyslet také na přání našeho Pána, aby mu lidé odpovídali? Nicméně ti, kteří ho obklopovali, si nebyli vědomi závažnosti této události, jak je vidět z toho, že právě tehdy mezi sebou diskutovali o tom, kdo z nich je asi největší [6]. I když byli nepochybně pohnuti slovy a skutky Ježíše – a tak to vypravuje svatý Jan, když detailně líčí Pánovu řeč na rozloučenou na konci tohoto rodinného setkání –, ještě úplně

necháпали to, co se dělo před jejich očima. Tato úloha byla určena Duchu svatému, který měl přijít o Letnicích. Dcery a synové moji, co nám říká utrpení Krista? S jakou zbožností se díváme na Kříž?

My, křesťané 21. století, s dvoutisíciletou historií víry a eucharistické zbožnosti, kteří jsme ve křtu obdrželi Přímluvce, nejsme ve stejných podmínkách jako ti první. Víme, že při poslední večeři Ježíš Kristus **předjímá svou smrt a své vzkříšení, když v oné hodině dává svým učedníkům v chlebu a víně sám sebe, své tělo a svou krev jako novou manu (srov. Jan 6, 31-33).** Jestliže antický svět snil o tom, že pravým pokrmem člověka, tedy tím, z čeho člověk žije, je v zásadě *Logos* čili věčná moudrost, nyní se tento *Logos* opravdu stal naší stravou, a to jako láska. Eucharistie nás vtahuje do Ježíšova obětního úkonu [7].

Mělo by být snadné naplnit se úžasem a vděčností nad sebeponížením Boha v eucharistii. A často to tak není. Proč tato neláska před láskou Krista? Proč ta chladnost našeho srdce před plameny spalujícími Srdce Mistra? **Ježíš po nás touží, očekává nás. A toužíme po Něm doopravdy i my? Nosíme v sobě přání se s Ním setkat? Dychtíme po Jeho blízkosti, abychom byli jedno s Ním, který se nám dává v posvátné eucharistii? Anebo jsme lhostejní, nezúčastnění a plní něčeho jiného? [8].**

To jsou otázky, které Kristův vikář klade katolíkům; jsou to otázky, které vyžadují odpověď osobní a závaznou od každého z nás. Prosme upřímně Ducha svatého, aby vzbudil odpověď v hloubi naší duše a abychom uměli velkoryse přijmout jeho milost, s úplnou odevzdaností našemu Pánu: *láska se splácí láskou.*

Právě za tři týdny, 23. dubna, si připomeneme sto let od prvního svatého přijímání svatého Josemaríi; a toto datum představuje vzpruhu, abychom my, jeho dcery a synové v Opus Dei, pečovali s větší zbožností o naši účast na mši svaté a zvláště o naše svaté přijímání.

Je nemožné vyjmenovat všechny rady našeho milovaného Otce, abychom každý den přijímali s větším užitkem našeho Pána. Kdo jsme měli to štěstí vidět zblízka, jak se připravuje na mši svatou, jak ji slouží, jak přijímá Nejsvětější svátost a jak potom dělá díkuvzdání, nemáme slova, abychom vyjádřili lásku, která ho bez nějakých nápadných projevů uchvacovala v těchto momentech. Omezím se tedy pouze na pár poznámek, které nám mohou pomoci prohloubit v některém aspektu eucharistické zbožnosti našeho svatého

Zakladatele a zlepšit tak náš osobní vztah s Ježíšem v Nejsvětější svátosti.

23. dubna 1963 nám řekl: ***pro mě je dnes obrovská slavnost***. Navrhl nám, abychom mu pomohli děkovat Bohu za to dobro z nebes: ***protože chtěl přijít a stát se vlastníkem mého srdce*** [9]. Byl velmi vděčný svatému papeži Piu X., který v prvních letech 20. století vydal nové normy pro první svaté přijímání: ustanovil minimální požadované podmínky k tomu, aby mohly děti přistoupit k přijímání [10]. Vždy připomínal, že našeho Pána přijal poprvé, když mu bylo deset let. ***V té době*** – komentoval –, ***navzdory předpisům Pia X., bylo neslýchané jít k prvním svatému přijímání v tomto věku. Teď se běžně chodí ještě dříve. Připravoval mě jeden starý piarista, zbožný muž, prostý a dobrý. To on mě naučil modlit se duchovní svaté přijímání*** [11].

Toto první setkání s Ježíšem v eucharistii hluboce poznamenalo jeho existenci. Každý rok se s předstihem připravoval na toto milované výročí. Při mnoha jiných příležitostech se vracel k těmto okamžikům se vzpomínkou plnou vděčnosti, s obdivem dobroty Boha, který si přeje být tak blízko svým tvorům.

Ale nedělal to pouze v pokročilém věku, ačkoli je logické, že během let, kdy tisíckrát uvažoval o Pánových milostech, se projevy jeho vděčnosti stále zjemňovaly. Několikrát řekl něco, co zanechává silný dojem, pokud uvážíme, že jsou to úvahy z raného věku. ***Už od mládí – říkával – jsem jasně chápal důvod pro eucharistii: je to cit, který máme všichni; zůstat navždy s někým, koho milujeme. Je to cit matky ke svému synovi: zulíbala bych tě, snědla bych tě láskou, říká mu.***

Snědla bych tě: proměnila bych tě ve vlastní bytí [12].

Pouze Kristova láska ke každému člověku, větší než láska všech otců a matek, kterou mohou mít ke svým dětem, je dostatečně silná na to, aby uskutečnila touhu po definitivním sjednocení mezi osobami, které se milují. ***Pán nám řekl také toto: vezmi, jez mě! Lidštější to být nemůže. Ale když ho přijímáme, nezlidšťujeme my Boha, našeho Pána: to On zbožšťuje nás, pozvedá nás. Ježíš Kristus dělá to, co je pro nás nemožné: pozvedá na nadpřirozenou úroveň naše životy, naše činnosti, naše oběti. Jsme zbožštěni. Mám mnoho důvodů: tady je důvod mého žití [13].***

Dcery a synové moji, připravme se co nejlépe na přijetí Nejsvětější svátosti. Vždy bude málo, co uděláme, ale to v nás nesmí vzbudit pocit hořkosti. Skutečně nejsme hodni přijmout

Pána do naší duše a do našeho těla, ale On řekl, že lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní [14]. On každého z nás svou častou návštěvou – pokud možno každodenní – proměňuje a činí hodnými jeho lásky. ***Proto, pokud je duše ve stavu milosti – a je to duše zamilovaná do Boha –, nesmí si myslet, že není připravená jít k přijímání; protože zatímco pracujeme a otevíráme fronty této války míru a dobra ve světě, připravujeme se vynikajícím způsobem [15].***

Na začátku roku jsem vám navrhl, abyste, pokud chcete, často opakovali střelnou modlitbu, kterou náš Otec vzal z evangelia ze rtů svatého apoštola Tomáše a kterou srdcem opakoval každý den při mši svaté: *Dominus meus et Deus meus!* [16], Pán můj a Bůh můj! Udivuje nás tento úžasný úkon víry v reálnou přítomnost Ježíše Krista pod svátostnými způsoby, který nás

povede k lepší přípravě na svaté přijímání. Musíme velmi milovat Pána, být velmi zbožní, zacházet s ním co nejlépe na oltáři a ve svatostánku, milovat ho také za ty, kdo ho nemilují, konat zadosťučinění za ty, kdo ho urážejí.

Bůh, náš Pán, potřebuje, abyste mu, když ho přijmete, opakovali: Pane, věřím, že jsi to Ty, věřím, že jsi skutečně ukrytý pod svátostnými způsobami! Klaním se ti, miluji tě! A když ho navštívíte v kapli, opakujte to znovu: Pane, věřím, že jsi tu skutečně přítomný!, klaním se ti, miluji tě! To je láska k Pánu. Tak ho budeme milovat každý den víc. Milujte ho pak i během celého dne, myslíte a žijte s touto myšlenkou: dokončím věci dobře z lásky k Ježíši Kristu, který nám předsedá ve svatostánku. Milujte hodně svátostného Ježíše a snažte se, aby ho milovalo mnoho duší: pouze pokud budete mít tuto starost ve

vašich duších, budete ji moci předat ostatním, protože dáváte, co žijete, co máte, co jste [17].

Tento den je také výročím biřmování našeho Otce. Tuto svátost obdržel v roce 1902, pár měsíců po narození: tehdy ve Španělsku nebylo neobvyklé, že biskupové biřmovali dospělé i děti během svých farních pastoračních návštěv. V duši našeho Otce tak už velice brzy působil Duch svatý s větší intenzitou a připravoval ho na plodné přijetí milostí, které mu udělil později.

V jednom z těch setkání s rozličnými lidmi se zeptali svatého Josemaríi na rozdíl mezi přijetím Krista v přijímání a přítomností Ducha svatého v duši ve stavu milosti. Okamžitě, jako někdo, kdo to má úplně zažité, dal tuto odpověď: ***rozdíl uvidíš hned, když uvážíš, že v Nejsvětější svátosti (...) je reálně přítomná druhá osoba Nejsvětější***

Trojice, která se stala člověkem pro nás: Tělo, Krev, Duše, Božství. Takto ho přijímáme, ale naše přirozenost hned zničí svátostné způsoby a od toho okamžiku zmizí eucharistická přítomnost svátostného Ježíše. I tehdy v nás Bůh zůstává, pokud ho nevyženeme smrtelným hříchem. Prostřednictvím milosti si v nás Duch svatý činí příbytek, a proto i celá Nejsvětější Trojice, protože je pouze jeden Bůh ve třech různých Osobách. Kde působí jedna Osoba, je přítomná celá Nejsvětější Trojice, jediný Bůh [18].

Dcery a synové moji, snažme se během dne neztratit toto vědomí Božího přebývání v nás; ba můžeme je neustále zvětšovat úkony víry a lásky, duchovními přijímáními a vzýváním Panny Marie, což nám pomůže děkovat Ježíši za jeho svátostný příchod do naší duše a

připravovat se na přijímání
následujícího dne.

Nepřestávejme se modlit za papeže,
zvláště 19. dubna, v den sedmého
výročí jeho zvolení, a 16. dubna, kdy
oslaví 85. narozeniny. Opakujme s
vírou prosbu z Preces, kterou náš
zakladatel vybral z liturgického
bohatství církve: *Dominus conservet
eum, et vivificet eum, et beatum faciat
eum in terra, et non tradat eum in
animam inimicorum eius* [19].

Také já se utíkám k vašim
modlitbám, zvláště v tomto novém
výročí mého zvolení a jmenování za
preláta, 20. dubna. Tak budeme
consummati in unum [20], v jednotě
srdcí a úmyslů se svatým Josemariou,
který nám všem žehná z nebe. A
modlete se za cestu do Kamerunu,
kterou plánuji uskutečnit ve
velikonočním týdnu.

S velkou láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Řím, 1. dubna 2012.

[1] Svatý Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 97.

[2] Tamtéž, č. 96.

[3] Tamtéž, č. 76.

[4] *Lk* 22, 15.

[5] Benedikt XVI., Homilie při mši na památku Večeře Páně, 21-IV-2011.

[6] Srov. *Lk* 22, 24.

[7] Benedikt XVI., Encyklika *Deus caritas est*, 25-XII-2005, č. 13.

[8] Benedikt XVI., Homilie při mši na památku Večeře Páně, 21-IV-2011.

[9] Svatý Josemaría, Poznámky z rodinného setkání, 23-IV-1963.

[10] Srov. Svatý Pius X., dekret *Quam singulari*, 8-VIII-1910, norma I.

[11] Svatý Josemaría, Poznámky z rodinného setkání, rok 1966.

[12] Svatý Josemaría, Poznámky z rozjímání, 14-IV-1960.

[13] Tamtéž.

[14] Srov. *Mt* 9, 12.

[15] Svatý Josemaría, Poznámky z rozjímání, 28-V-1964.

[16] *Jan* 20, 28.

[17] Svatý Josemaría, Poznámky z rodinného setkání, 4-IV-1970.

[18] Svatý Josemaría, Poznámky z rodinného setkání, 13-IV-1972.

[19] Srov. *Žalm* 40 (41) 3.

[20] *Jan* 17, 23.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-
od-prelata-duben-2012/](https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-duben-2012/) (22.10.2025)